

JUNIORII CULTURII DE SÂMBĂȚĂ

Februarie 2016

Editori:

Iuliana DUMITRAȘCU

Mihai LUNGU

Cristina ANGHEL

Secretar de redacție:

Laurențiu CIOBANU

SUMAR :

1. [Daria STEMATE – Pentru totdeauna](#)
2. [Iuliana Elena DUMITRAȘCU – Dependența de TM](#)
3. [Laura Andreea STOICA – Make-up adjectival](#)
4. [Leontina GRIGORESCU - Scenariu de film \(I\)](#)
5. [Ionela Cristina MILITARU – Cu mâinile tremurânde](#)
6. [Alexandra NEAGU – Deconectarea de la rețea](#)
7. [Roxana Florentina CLOPOTARU – Un poem...](#)
8. [Cristina ANGHEL – Undeva între realitate și imaginație](#)

9. [Diana DĂSCĂLESCU – Despre haine și ceilalți](#)
10. [Alina PREDĂ – O poveste de acțiune](#)
11. [Mihai Robert LUNGU – Un poem](#)
12. [Larisa Ioana MILEA – Cugetări libere](#)
13. [Daria Gratiela ORBOIU – Să iubim ca niște români!](#)
14. [Cristina ANGHEL – Poezie...](#)

Daria STEMATE – Pentru totdeauna

Încă îi mai vede chipul apărut pe neașteptate la fereastra cu perdele din dantelă și plante verzi fără flori. Lângă mâinile-i albe, două degetare ruginite și, cât se poate în jurul ei, ramele de lemn ale geamului curat, dar udat tandru de ploaia de noiembrie întârziat. Încă își amintește ochii aceia de un albastru tulbure, încarcerați sub două sprâncene lungi și expresive – pline de mirare la vederea lui. Îi e proaspătă în memorie cu mâna sub bărbie și cotul sprijinit de pervaz: buzele ei mici și pline stau încă roși și fixate adânc în neuronii lui. Rochia-i albă, prea subțire și prea frumoasă pentru sărăcia aia, mai zăbovește sub fruntea lui netedă, la fel ca vârsta ei fragedă: doisprezece la număr. Nu are încă sânii crescuți, iar formele ei nu trădează altceva decât imaturitate și o copilărie neterminată. Privirile totuși au o adâncime nefirească, în care el nu se poate uita mai mult de câteva secunde – își amintește prea bine momentul în care a trebuit să-și lase pleoapele în jos pentru că rămăsese locului pe aleea pietruită, uitându-se la arătarea de la fereastră. Își amintește prea bine...

Și l-a durut până la o infinitate anume când a trebuit să strângă mâna bărbatului care-i era tată – l-a întrebat atunci cum de se îndură s-o dea. Mă-sa plângea într-un colț: veșnica poveste. Nu se descurcau. În casă era la fel de frig ca afară, iar pe masă puneau în fiecare seară o bucată de pâine puțin cam tare și de cele mai multe ori mucegăită.

Alama era numele ei și îl privea pe omul străin și bine îmbrăcat cu o oarecare îndrăzneală, care îi făcea părul să i se ridice pe ceafă. Nu avea curaj să se uite la ea, așa că doar dădu banii părinților și o invită să se urce în mașină alături de el. L-a ascultat fără nicio urmă de împotrivire și fără s-o mai consoleze pe femeia deznădăjduită care se sprijinea de brațul soțului ei. Obsesiv, mica arătare se uita la banii noi din mâinile lor și, pe măsură ce automobilul se întorcea pe drumul de țară, privirea ei a rămas agățată într-acolo, ca și cum ar fi vrut să ardă bancnotele cu albastrul acela trist și mișcător. Nici măcar o clipă nu s-a uitat la el pentru a-l condamna, ci doar a înțepenit cu o figură hotărâtă pe maxilarul prea dur pentru o vârstă ca a ei. El încă își amintește angelicul ascuns în obraji ei cam săraci și ține perfect

mente cum i-au curs primele lacrimi conștiente; acele lacrimi la fel de tandre ca ploaia cu ferestrele, care i-au spus că fata știe foarte bine ce-o să urmeze. A plâns calmă tot drumul, dar a încetat curajoasă când au oprit în fața unei case mari. L-a privit liniștită în timp ce el nu se hotăra să coboare și s-o dea mai departe pentru a fi spălată și îmbrăcată pentru ”scopuri mai mari”. Apoi, mirată, l-a văzut cum dă ordin șoferului să schimbe destinația, cum vorbește pe șoptite cu o femeie de vârstă mijlocie și, apoi, cum îi face cu mâna blând, în timp ce ea se îndrepta spre un avion adevărat în noile ei haine de toamnă, ținând de mână aceeași doamnă atentă și frumoasă.

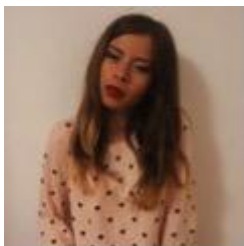
El o ține perfect minte – chiar dacă au trecut mai bine de zece ani, chiar dacă primește anual poze de la ea, chiar dacă știe că e căsătorită și chiar dacă a devenit femeie cu o altă înfățișare..are aceeași ochi tulburi și întotdeauna prea expresivi și el asta își aduce aminte.

El asta își amintește, citind o felicitare roșie pe care stă scris frumos: „Cu atâta dragoste noi toți ne gândim la tine – pentru acum zece ani, pentru totdeauna. Alama”.

Pentru totdeauna...

DARIA STEMATE e o fată frumoasă și delicată, stă în prima bancă, e în clasa a XII-a, la CARABELLA și i-a apărut deja prima carte...

Iuliana Elena DUMITRAȘCU – Dependența de TM

Telefonul mobil a ajuns să fie în zilele noastre un obiect absolut indispensabil pentru foarte mulți oameni. Unii dintre aceștia au și câte două astfel de minunății sau mult mai multe. Istoria telefonului mobil, dar și nașterea acestuia, a adus cu sine schimbarea mentalităților, mai ales atunci când s-a produs trecerea de la telefonul fix la cel mobil. Telefonul mobil a fost inventat în anul 1973 în Statele Unite ale Americii, deși diversele concepte, planuri și prototipuri au existat încă de la începutul secolului al XX-lea. Inventatorul telefonului a fost Motorola, care în 1983 aduce pe piață primul telefon mobil destinat utilizatorului final – eu, tu și restul lumii – care cântărea aproape 1 kg.

Astăzi lucrurile s-au schimbat considerabil. Companiile de telefonie mobilă lansează o varietate de astfel de produse, vândute în masă și accesibile oricărui cumpărător. Datorită acestui aparat, comunicarea este mult mai eficientă și la îndemână.

Tind să cred că lucrurile au luat totuși o întorsătură grea, dependența de acesta fiind în sine o problemă. De ce spun asta? Mai jos o să enumăr câteva dintre situațiile la care conduce utilizarea acestuia și la care suntem dispuși zilnic...

1. Atunci când mergem într-un loc și suntem singuri pe stradă, cei mai mulți dintre noi obișnuim să sunăm pe cineva anume și să vorbim la telefon până la destinația în cauză.

2. Atunci când ni se termină bateria la telefon, e o tragedie. Dacă suntem la școala, mereu se aude un glas pițigăiat care strigă: „Băăă, care aveți un încărcător?” Dacă nu avem sorți de izbândă, ne resemnăm și așteptăm cu nerăbdare să ajungem acasă la o priză și să ne salvăm telefonul.

3. Ne simțim urmăriți? Nu este nicio problemă... Scoatem telefonul și sunăm pe cineva care bineînțeles ne înjură de mama focului ca l-am trezit din somn.

4. Vrem să aflăm orice avem nevoie? Intrăm pe telefon și accesăm internetul. Durează doar câteva secunde...

5. La școala? E un prieten de nădejde pentru acei elevi care au rămas în urma cu învățatul. Mereu informațiile se fac mai mici, nu mai trebuie scrise și sunt ascunse bine.

6. Vrei să vorbești cu cineva, pe net? E ușor: whatsapp, facebook, line etc. Toate ne sunt strecurate în telefon.

7. Muzică? Hohooo! Telefonul meu mereu mă avertizează că iar am descărcat prea multe melodii și, din cauza asta, memoria acestuia o ia razna. În autobuz, în mașină, atunci când mergem la alergat și vrem să omorâm într-un fel sau altul plictiseala sau să nu ne simțim singuri, ne conectăm căștile la telefon și ascultăm câtă muzică dorim.

8. Când mă trezesc dimineața, primul lucru pe care îl fac este să îmi verific telefonul.

9. Deși știu că nu am mai intrat pe facebook de două minute, intru în al treilea minut, doar pentru că așa m-am obișnuit.

10. Telefonul este o mască de protecție. Ne scapă de multe ori din situații felurite când nu suntem capabili să purtăm o conversație directă.

Lista poate continua mult și bine cu astfel de situații. Cert este că dependența de telefonul mobil nu este una benefică. Pierdem timp, nu suntem atenți la ce se petrece în jurul nostru și riscăm să nu ne mai interesăm de nimic altceva. Te sun imediat...

IULIANA ELENA DUMITRAȘCU este elevă în clasa a XII-a, la Colegiul Național „Constantin CARABELLA”, din Târgoviște...

Laura Andreea STOICA – Make-up adjectival

În 1873, Titu Maiorescu publică în „Revista contemporană” un articol ce urma să devină celebru, numit „Studiu de patologie literară”. Pornind de la un experiment realizat de Darwin prin care omul de știință demonstra că la fel ca și omul, celebra maimuță se arată încântată să fumeze trabuc sau să se îmbete, Maiorescu afirmă că există o beție extraordinară, specifică doar omului, pe care o numește beție de cuvinte.

Prin aceasta, el satirizează supraîncărcarea frazelor, pe care o consideră extrem de periculoasă pentru inteligență: *„Cuvântul, ca și alte mijloace de beție, e până la un grad oarecare un stimulant al inteligenței. Consumat însă în cantități prea mari, și mai ales preparat astfel încât să se eterizeze și să-și piardă cu totul cuprinsul intuitiv al realității, el devine un mijloc puternic pentru amețirea inteligenței. (...) Primul simptom este o cantitate nepotrivită a vorbelor, în comparație cu spiritul căruia vor să-i servească de îmbrăcăminte. În curând se arată al doilea simptom în depărtarea oricărui spirit și în întrebuițarea cuvintelor seci: atunci tonul gol al vocalelor și consoanelor a uimit mîntea scriitorului sau a vorbitorului, cuvintele curg într-o confuzie naivă și creierii sunt tulburați numai de neconținut vibrare a nervilor acustici. Vine apoi slăbirea manifestă a inteligenței: pierderea oricărui șir logic, contrazicerea gândurilor puse lângăolaltă, nemotivate alineatului”*.

Întâlnim și astăzi cam același fenomen literar, numai că eu l-am numit altfel: „make-up adjectival”. Și vom începe să-l înțelegem imediat ce rememorăm o oră de limba română. Câți dintre voi nu au colegi care obțin note mari doar pentru că știu să se joace cu vorbele, să realizeze un comentariu sau un discurs bogat în adjective și cuvinte încâlcite? Care profesor nu este măgulit de un astfel de elev? Numeroase au fost cazurile în care am luat note frumoase doar pentru că am știut să îmbrac puțină informație pe care o reținusem în haine cât mai extravagante. Ambiguitatea adjectivală la care recurgi nu face decât să te depărteze aproape insesizabil de esență, astfel încât cei mai mulți nu realizează că, dacă „demachiezi” discursul, el rămâne sărac și fără valoare.

Aș vrea mai întâi să sesizați că supraaglomerarea adjectivală e un fel de șarlatanie literară. Așa cum spuneam mai sus, oamenii au tendința să considere ceea ce spui tu ca fiind valoros, doar uitându-se la vocabularul pe care îl folosești. Nu miezul e important, ci ambalajul. Și cu un ambalaj bun, poți vinde și cel mai slab produs. De obicei, această particularitate este întâlnită la scriitorii slabi sau la novici. Îmi aduc aminte cu o oarecare plăcere vinovată de orele de limba română din ciclul gimnazial. Profesoara mea era atât de încântată de combinațiile de cuvinte pe care reușeam să le fac într-o compunere, încât uneori îmi citea

„minciunele” în fața tuturor celorlalte cadre didactice. În realitate, eu îmi consumam toată energia gândindu-mă la ce cai verzi pe pereți trebuie să mai inventez, fără să mă gândesc că, de fapt, frumusețea unei lucrări este dată în primul rând de scheletul solid al acesteia, nu de culoarea ojei de pe unghii.

Autorul celebrului roman „1984”, George Orwell, afirma că „*oricine scrie trebuie să lupte împotriva lipsei de claritate, împotriva obscurității, împotriva ispitei reprezentate de adjectivul decorativ*”. Sunt o susținătoare înfocată a lecturii, dar la ce bun să citești o carte de pe urma căreia nu rămâi cu aproape nimic, care, mai presus de orice, îți obosește mintea și te plictisește în cel mai autentic mod? Ai putea face asta doar în condițiile în care vrei să afli cât de răbdător ești. Crezând că adjectivele dau complexitate unei cărți, numeroși autori nu realizează că tocmai acestea sunt un zid impenetrabil pus între noi și mesajul care se vrea a fi transmis. De mai multe ori am încercat să citesc „Notre-Dame de Paris”, a lui Victor Hugo, însă niciodată nu am reușit să trec de primele 30 de pagini îmbibate în descriere, o descriere cum nu mai întâlnisem în toată experiența mea de cititor. Să pornești de la descrierea unei simple mese, pe care să o legi de viața lui Ludovic al nu știu câtelea al Franței și de aici să începi să-i descrii toate neamurile mi se pare o nebunie. Mereu mă întrebam de unde am plecat și unde am ajuns...

Îndreptându-se spre final, aș vrea să vă împărtășesc o părere cât se poate de personală. Cu cât autorul încearcă mai mult să mă facă să-i înțeleg viziunea folosind descrieri încâlcite, cu atât mai mult eu mă îndepărtez, pentru că nu-mi pot folosi imaginația, și astfel să devin parte din carte. Mereu am urât să văd ecranizarea unei cărți înainte de a fi citit-o și, chiar și după aceea, pentru că asta însemna ca creierul meu să memoreze niște imagini pe care mai târziu să le asocieze cu un anumit personaj pe care eu nu mi-l mai pot imagina altfel. Iar, pentru mine, make-up-ul adjectival e un pic mai rău decât ecranizarea, pentru că eu nu pot să mi-o imaginez, spre exemplu, pe Adela lui Garabet Ibrăileanu așa cum vreau eu, pornind, bineînțeles și de la anumite indicații ale naratorului, ci doar așa cum el o percepe, descrisă prin adjective cât mai multe și mai stufoase. Cum poți face astfel, din lectura unei cărți o experiență personală?

Dilema rămâne următoarea: dacă profesorul e atât de fascinat de șarlatania mea literară, să o folosesc în continuare? Să spunem că ai mai putea face asta din când în când, în condiții extreme. Dar eu îmi recomand în primul rând mie, mai apoi vouă, să încercați să realizați un echilibru între esență și detalii, și asta nu doar în domeniul literaturii, ci în oricare domeniu al vieții. Haideți să nu mai purtăm un machiaj de seară asortat dizgrațios unei dimineți pure de iarnă!

LAURA ANDREEA STOICA este o domnișoară de CARABELLA (clasa a XII-a), energică, hotărâtă și totuși visătoare...

Leontina GRIGORESCU- Scenariu de film

(I)

Se apropie un nou sfârșit și îmi dau seama că a mai rămas foarte puțin până atunci. Cum? Cu toții cred că simțim mai acut tot ce ni se întâmplă atunci când se apropie o despărțire de ceva, de cineva, de orice. Realizez că sunt pe ultima sută de metri pentru că în apropiere de orice sfârșit, culmea, încep să fac statistici, să îmi reamintesc lucruri, să construiesc o artilerie de amintiri ce va atenua ruptura.

Patru luni mai sunt până când renunț la titulatura de „licean”. O să fie ciudat. Cum vă imaginați timpul? Lunile, anii? Cred că toată lumea are o schiță, a mea seamănă cu o roată de lemn. Roata asta s-a învârtit cam repede în ultimii patru ani, însă a făcut-o bine, a făcut-o frumos. Nu am simțit nicio deviație, nu am auzit niciun zgomot ce ar da semne că e epuizată, uneori chiar a reușit să mă facă să cred că se mai oprește în loc. Bine, nu pentru mult timp, se grăbea imediat să mă readucă cu picioarele pe pământ. Cred că așa va fi și în continuare, sau odată cu sfârșitul ăsta va apărea vreo modificare în ritmul ei? Spuneți voi, cei care ați trecut prin asta, ați simțit ceva diferit?

Când mă gândesc la liceu, la nebunia lui, nu poate să nu îmi revină în minte un fundal muzical: Tina Turner – „*Simply the best*”. Nu știu dacă e ceva comun, dar eu am o melodie ce îmi amintește de fiecare persoană pe care o cunosc, de fiecare carte pe care am citit-o, de fiecare loc în care am fost. Sunt cumva „rezervate” acelor oameni, acelor amintiri, nemaiputând să le asociez cu altcineva. Lucrul ăsta are destul de multe părți negative, ca de exemplu faptul că pe unele melodii superbe le-am irosit, înzestrându-le unor ființe neimportante. Asta e, „riscul meseriei”.

Prin urmare, nu îmi pot aminti de cel mai frumos an de liceu fără Queen, The Rolling Stones, Arctic Monkeys, Enrique Iglesias, Zaz, Sia, sau muzica latino. Nici de cartea mea preferată nu pot să îmi aduc aminte fără fado-ul lui Dulce Pontes, mai exact fără splendid „Cancao do mar”. Cred că partea cea mai frumoasă a acestor asocieri este că mi-am construit niște „reminder”-uri, niște alarme pe care nu pot să le controlez. Nu e frumos să fii pe plajă (una unde se ascultă muzică bună) și dintr-o dată să îți aduci aminte de un eveniment drag, de o persoană deosebită doar pentru că ai auzit o melodie încărcată cu indicii? Și mai e ceva, în modul ăsta nici nu îți lași amintirile să dispară, vrei nu vrei te întorci în timp. Cu siguranță până în mai, atunci când se va încheia oficial clasa a douăsprezecea voi mai bifa alte compoziții muzicale.

Așa cred că totul capătă mai multă semnificație, mai mult înțeles. Ce poate fi mai real decât să asiguri cuiva un spațiu în memoria ta, o certificare că nu vei uita? Așa că liceul a fost pentru mine, cel puțin până acum, un film bun, memorabil, cu personaje demne de Oscar (că tot mai e puțin până la marele eveniment), însă au existat și câțiva indivizi precum Leonardo DiCaprio.

În consecință, sper ca și etapele ce vor urma de acum înainte să fie asemenea unor filme care să completeze colecția. Asta vă urez și dumneavoastră! Prin urmare, vizionare/trăire plăcută!

Ionela Cristina MILITARU – Cu mâinile tremurânde

Dragul meu prieten,

Imaginează-ți că citești asta în ochii mei, așa că nu te aștepta la cuvinte multe și fără sens, ci la o redare succintă și personalizată a tot ceea ce nu am avut curaj să mărturisesc. Poate că ai întrezărit acest adevăr printre sfaturi și glume, dar nu ai vrut să mă întrebi nimic, sau ți-a fost frică de realitatea pe care o împărtășeam amândoi, deoarece atunci când pui totul în cuvinte, ele devin dureroase și false, iar sentimentele se transformă complet, poate chiar dispar. Tocmai de asta mă tem. Ca o să îți scriu scrisoarea de un milion de ori, dar nu o să o trimit, deoarece va deveni un act superficial, poate chiar profan.

Prietene, nu o să îți pronunț numele. Întotdeauna m-am ferit de asta, iar tu te supărai mereu, credeai că nu îmi place, când eu deveneam furioasă că toată lumea se rezuma la câteva litere ca să te definească. Asta e greșeala mea, pentru că nu sunt conștientă de faptul că ei nu sunt capabili să te vadă, pentru ei e mult mai ușor să te atribuie unui nume simplu, decât să îți înțeleagă sufletul. Lor le arzi buzele, iar mie îmi topești gândurile. Nu râde acum. Tocmai asta îmi faci, deși tu crezi că prietenia noastră e rece și solidă. Așa să îi minți pe ei, cei care au destul curaj încât să se considere specialiști și să condamne apropierea asta dintre benefic și malefic. Să le spui că mă urăști până când o să te crezi, dar pe mine să mă privești cu ochi blânzi. Dar nu cu dragoste, pentru că nu merit. Ai un suflet atât de bun, încât ești capabil să îmi spui că mă iubești, dar eu știu că nu e așa. Mă respecti. Sper. Mă lași să îți văd sufletul, dar eu nu știu ce să îți ofer. Mă pierd printre lacrimi și dorințe, iar atunci când văd că ai prea mult din mine, tresar. Mă uit într-un ciob și mă întreb: « Ce am făcut eu pentru asta? Când a transformat meșterul piatra pe care o purtam în loc de inimă? De ce? » Ultima întrebare mă sfâșie, pentru că îmi arunc mintea pe culmile prăpastiei ca să aflu răspunsul. Poate că nu am curaj să îmi răspund, pentru că atunci vei deveni uman, la fel ca toți ceilalți. Vreau să cred că tu nu ai vrut să faci asta, pentru că ai încredere în esența sufletului meu, nu în idei de duzină promovate de oameni prost informați. Vreau să te regăsești în gândurile mele de la miezul nopții, atunci când obosesc să mă mai prefac, nu în miile de cuvinte cărora nu le știu definițiile, dar pe care le folosesc dintr-un instinct de autoconservare. Nevoia asta mă derutează, pentru că realizez că uneori îmi e frică de ceea ce reprezinti pentru mine. Știu că poți să mă spulberi oricând, iar eu urăsc durerea, deoarece ea mă face să devin conștientă de adevărul pe care nu l-a mai descoperit nimeni până acum. Doar tu. Tu ai văzut ceea ce numești ‘sensibilitate’, dar pe care nu ai reușit niciodată să o explici. Îmi spui că o simți atunci când citești ceea ce scriu pe o bucată de hârtie pe care o găsesc în buzunar, dar eu acolo văd doar cerneală irosită și învâlmășeală de cuvinte. Nu e nimic concret, dar cred că sunt fericită

să văd sclipirea din ochii tăi care seamănă cu mândria. Aș scrie continuu dacă aș ști că acele gânduri vor fi combinate doar cu vocea ta și înțelese doar de tine.

Cred că foaia asta nu poate să mai suporte alte gânduri. Dar vreau să îmi promiți ceva. Știu că te aștepti la momentul decăderii totale, când te rog să nu pleci, dar nu o să fac asta niciodată. Pentru că nu vreau să te dezamăgesc. Știu că nu ești capabil să îmi lași sufletul în agonie, chiar dacă asta îl va distruge pe al tău. Vreau să știu că o să mă părăsești atunci când nu mai reprezintă nimic pentru tine, când nu te vei mai putea lupta cu demonii mei, când simți că te pierzi printre minciuni. Noi nu am fost niciodată asta. Noi suntem totul sau nimic.

P.S. Să nu citești asta cu voce tare, pentru că tot ceea ce am scris eu aici va deveni mult mai important decât ceea ce reprezintă ele cu adevărat. Gândurile unui om pierdut...

Cu respect, tot eu...

IONELA CRISTINA MILITARU este elevă în clasa a XII-a, la Colegiul Național „Constantin Carabella”, din Târgoviște...

Alexandra NEAGU – Deconectarea de la rețea

Autovehicule. Blocuri. Străzi. Oameni pribegi. Cotidianul rigid. Minți setate pe atingerea „nimicului” cu un click. Multe taste. Puține zâmbete.

Am încercat o deconectare treptată de la rețeaua mult prea încărcată de „trebuie să faci!”, nu de „vreau să fac!” și am reușit acest lucru prin implicarea în activități de vară frumoase, bazate pe nevoia de cunoaștere și de ascultare a adolescenților care mă înconjurau, fiind una de-a lor. Comunicarea, respectul față de propria persoană și față de echipă, buna dispoziție și continua redescoperire a locurilor și lucrurilor deja trăite cu pasul și privirea definesc o experiență unică din viața mea, o contopire de noi valori, de noi prieteni, de noi întoarceri în minunata copilărie. Atelierele de vară au adus și alte orizonturi în prisma gândirii mele, m-au făcut mai atentă la importanța muncii în echipă și la detaliile care o păstrează unită, precum: spiritul de sacrificiu, o bună comunicare și respectul reciproc desăvârșit.

Totul a început să prindă contur și culoare în momentul în care ne-am format grupul de adolescenți visători și neliniștiți, dornici de tot ce constituie „nou” și „frumos”. Deși având orizonturi și percepții diferite, am ajuns cu toții la un punct comun, la baza unei axe pe care am construit-o împreună. Un prim pas l-au făcut coordonatorii noștri, care au depus mult efort

în modelarea și îmbunătățirea competențelor noastre. Universul ludic a fost creionat iar în ochii noștri prin diverse jocuri, menite să ne ajute în comunicare și exprimarea clară a sentimentelor și gândurilor noastre.

O mare doză de cunoaștere a propriilor origini, a etapelor de evoluție a neamului românesc ne-a fost oferită prin intermediul unui tur unic al orașului Târgoviște, loc încărcat de tradiție la tot pasul, în care istoria se țese încă pe zidurile vechi din „Curtea Domnească”, pe străzile „centrului vechi” unde a rămas drept mărturie a trecutului primul geamlâc turcesc. Stilurile arhitecturale din Târgoviște reprezintă un adevărat „bazin de talente” după cum afirmă Valentin Mandache, arhitect, geolog și istoric. Se remarcă stilul neomodernist, cu case de tip „vagon”, care prezintă o copertină specifică cu simbolul păunului sau al scoicii, acoperișul pătrășos, cu balcoane bufante sau brâul cu motive tradiționale, decorul fiind unul floral. Stilul internațional, cu precădere interpretarea provincială a „micului Paris” impresionează prin clădiri organice, cu proporții potrivite care exprimă un pitoresc deosebit. Stilul național se impune prin ferestrele de tip „icoană” formate din trei piese, lucru care simbolizează Sfânta Treime sau „regula de trei” (funia cu trei fire, veranda cu trei registre), turnul de culă, acoperișul de tip solzi din zinc și ocnitele moldovenește (ferestre oarbe). Arhitectura mediteraneană (1938-1939) aducea aristocraților confortul celor mai impunătoare case, cu săli mari, cu parchet sau gresie, cu ogive (specific spaniole), iar tencuiala era una specială, imitând plaja umedă. Perioada comunistă a lăsat pete negre pe mozaicul arhitectural târgoviștean, construcțiile fiind unele cu proporții nepotrivite, vulgare chiar, lipsite de ornament și caracter.

Experiența verii 2015, „Atelierele de vară – Șotron” a reprezentat o dovadă a interesului și a conștientizării importanței implicării noastre, a elevilor, în încercarea de a schimba societatea rigidă în care trăim. Mulțumesc organizatorilor pentru șansa pe care mi-au acordat-o spre noi cunoașteri și coordonatorilor datorită cărora mi-am așezat noi valori de căpătâi în inimă și minte.

ALEXANDRA NEAGU este elevă în clasa a XI-a E, la Colegiul Național „Constantin Carabella”- Târgoviște...

Roxana Florentina CLOPOTARU – Un poem...

Solfegiu...

Se plimbă vântul palid și oftează
Că plouă cerul stins peste hotar,
Iar stâncile sărace lăcrimează
Că n-au Carpații să dea țării dar.

Mă strigă Dunărea din piept că-i fuge apa,
Și peștii-i dorm striviți de piruete...
Pianului din câmp îi tace clapa
La Do minorul sobru de egrete.

În Marea Neagră cântecu-i mai dulce
Că Sol majorul scoicii curge-lavă
Pe la urechea valului, să-l culce
Când apa îi e Soarelui enclavă.

Se plimbă stânca goală ca un prunc,
Dar chipul îi e vechi și plin de țară,
Când vântul mă tot roagă să-l arunc
Pe Do minor într-o cafea amară...

*ROXANA FLORENTINA CLOPOTARU este elevă în clasa a XI-a, la Colegiul Național
„Constantin Carabella”, din Târgoviște...*

Cristina ANGHEL – Undeva între realitate și imaginație

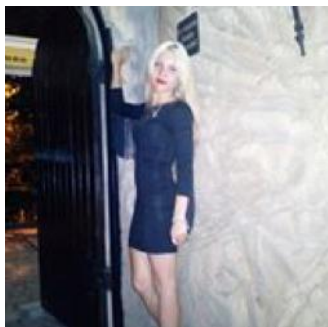
Uneori mă leg atât de mult de amintiri, de parcă le-aș putea pierde. Mă leg și de realitate, cu sfori strânse, ca să nu îmi scape printre degete. E așa subțire! În capul meu e un amalgam de nedescris. Realul cotrobăie prin imaginație și o sucește pe toate părțile. Nici nu mai știu ce se întâmplă și ce visez că se întâmplă. Mi-e teamă că o să pierd legătura cu memoria, dacă privesc mult prea mult cum stă sfoara realității în mâinile mele. Parcă mă rănește. Sau parcă face parte din mâna mea. Mă simt trasă din două părți, de două forțe invizibile. Uneori încerc să lupt, să nu cad pradă niciuneia dintre ele. Altădată, simt că aș putea să iau o pauză. Dar atunci pare că dorm. Poate chiar dorm; iar ce gândesc atunci sunt vise. Și când mă trezesc din nou văd sforile care vor să mă înjumătățească. E o poveste dată pe *replay*. Și nu știu pe care cale să o aleg... e realitatea atât de bună încât să uit de plăsmuirile minții mele? Sau nu e?

Nu știu și totuși reușesc să înaintez pe drum. Sforile se transform uneori în pelicule de film. Rămân paralizată cu ochii în imagini și mă trezesc după un moment că mai am puțin și scap din mâna cealaltă sfoara. Și mă leg mai strâns, ca să nu-i dau drumul. Tot fac noduri și ele se tot destramă... Sau poate capetele le iau foc și se transformă-n scrum. Așa s-ar putea explica de ce uneori mă ard mâinile. Mă ard pentru că în mintea mea răsar amintirile realității. Și nu știu dacă doar îmi închipui, dacă visez sau dacă m-am sculat din somn. Nici nu știu când am adormit.

N-am încercat niciodată să privesc lumea din spatele legăturilor. E posibilă? Există? *Cred că am nevoie de ajutor*. Am mâinile ocupate și nu pot să cuprind ambele sfori în palmele mele. Sunt prea mici. Dacă aș lega sforile de trupul meu și mi-aș elibera mâinile, poate aș reuși să îmi îndrept degetele spre pâza din fața ochilor mei și să o dau deoparte și să vad ce se ascunde în ochii lumii. În ochii lumii mele... Și poate aș ști ce vreau cu adevărat. Dar nu pot să stau prea mult cu mâinile în aer. Mi-e teamă că sforile o să se dezlege din jurul trupului meu și că o să le pierd definitiv. Și atunci o să dispar și eu. Așa că strâng mâinile pe ele și mă leg puternic, ca să nu îmi scape. Nu vreau să le pierd. Nici amintirile, nici imaginația, nici visele, nici adevărurile din jurul meu, nici contactul cu realitatea și nici prezentul pe care mă străduiesc să-l construiesc.

CRISTINA ANGHEL este elevă în clasa a XI-a la Colegiul Național „Constantin Carabella”, din Târgoviște...

Diana DĂSCĂLESCU – Despre haine și ceilalți

Am tot auzit pe la colțuri că eu nu sunt la modă, pentru că nu îmi cumpăr niciodată „ce se poartă”. Îmi aleg ținuta în fiecare dimineață în funcție de timp și de starea de spirit din acel moment. Nu mă îmbrac niciodată în funcție de ceea ce spune la tv sau pe vreo rețea de socializare o vedetă „dinasta” scoasă peste noapte.

Nu mi-a plăcut niciodată să fac același lucru pe care îl fac toți cei din jurul meu, simt nevoia să fiu altfel. Și nu mi-a plăcut niciodată să fac ceea ce spune cineva, mai ales dacă este vorba de vreo „vedetă” care nici măcar nu știe să vorbească gramatical (dar apare la tv). Sunt de părere că vestimentația ne caracterizează starea de spirit la un moment dat și reflectă personalitatea. Ea trebuie să fie utilă și plăcută pentru cel/cea care o poartă.

Nu ar trebui să ne lăsăm influențați de ceea ce spune X sau Y despre modul în care ne purtăm hainele. Ăștia vorbesc precum papagalii și faptul că ne afectează emoțional bârfa lor este ca meiul pentru ei, îi antrenează, îi hrănește și îi menține în formă. Nu contează cine suntem pentru alții în funcție de stilul vestimentar pe care îl adoptăm, contează dacă suntem pentru noi înșine cine și cum vrem să fim.

Sunt convinsă că unii dintre cei care citiți acest articol v-ați prins de treaba asta de mult, dar poate acesta este un mod de a-i face pe cei „mai mici” care nu si-au dat încă seama să realizeze că nu are importanță părerea celorlalți. Fiți cine vreți, faceți ceea ce vă place și vă face să vă simțiți oameni, nimeni nu este mai important decât voi înșivă! Realizați acum că sunteți importanți pentru voi, până nu e prea târziu!

DIANA DĂSCĂLESCU este elevă, în clasa a XII-a, la Colegiul Național „Constantin CARABELLA”, din Târgoviște...

Alina PREDA – O poveste de acțiune

Cercuri concentrice și o minte rătăcită. Se măresc din ce în ce mai mult și amenință să iasă din sfera conștiinței. Sau poate că propria ei gândire e întinsă până la limită, iar din întuneric se profilează imagini difuze, care se succed prea rapid pentru a le urmări cu atenție și pentru a le aprofunda semnificația. Apusul unui zile superbe de primăvară, un cer sculptat în negură, care brusc capătă control asupra orizontului, niște strigăte speriate... nu... răcnete, senzație intensă de pericol și pași grăbiți venind din spate.

Deschide ochii și privește în jur. Nu recunoaște niciun amănunt, cât de ne semnificativ, care să ateste veridicitatea trăirilor de cu o secundă înainte, deși corpul ei a înregistrat aproape mecanic acele transfigurări interioare... tremurat, durerea provocată de căzătură și senzația de sufocare. Sufocare? De unde sufocare? Nu își amintește să fi simțit mâini străine, dar acea stare persistă. Privește în jur și într-o străfulgerare cercurile concentrice se dilată iar imaginile fragmentate în frânturi de amintiri încep să capete o formă iar ea începe să își amintească. A fost urmărită încă de la ieșirea din liceu. Nu știa nici cine, nici când a aflat de existența ei, dar știa de ce. Și mai știa că nu poate spune nimănui, că nu poate pune pe nimeni în pericol și că trebuie să își croiască singură calea... sau poate nu avea cui să spună.

Înainte să își limpezească gândurile și să încerce să se detașeze de tot amalgamul de întrebări care riscă să o asalteze, i se conturează în față silueta lui. Imaginea e vagă și, deși e întuneric, raze luminoase răzbat dinspre ființa lui spre a ei, atât de luminoase încât îi transmit o stare de căldură, fizică aproape, puternică, care pare că nu are nevoie de motive și că, lipsită de egoism, există sub orice circumstanțe. Oare de asta nu se teme? Dar nu s-a temut de la bun început. Sau poate se teme pentru el...

- De ce ai venit aici?

Cuvintele i se smulg de pe buze, i se preling într-un strigăt mai mult enervat.

- Nu e evident? De câte ori să îți spun că acești domni, dacă vin după tine, vin după noi?

Noi? Abia acum deschide larg ochii și tot orizontul vizual devine clar și transparent ca și cum cineva ar fi deranjat ordinea acelor cercuri concentrice... brutal.

- V-am spus să nu vă amestecați! Nu vreau să vă pun în pericol. Cum altfel aș putea să vă protejiez de ei?

Se ridică hotărâtă în picioare, iar puterile îi revin în valuri, cu rapiditate. Cu siguranță ea nu e un om obișnuit. Niciunul dintre ei nu e un om obișnuit. Simte o smucitură... nu... cineva o apucă de braț. Este unul dintre cei cinci care au venit să o ajute, ajuns la un grad considerabil de enervare.

– E ultima dată când o spun. Chiar dacă tu ești, în particular, ținta lor, ăsta este și războiul nostru, în care suntem cu toții implicați. Și nu vom fugi niciodată lăsându-ne camarazii în urmă. Când vei tremura, voi fi în spatele tău sprijinindu-te. Când vei ajunge prea departe și nu îți vei putea controla puterile, voi fi acolo să te trag înapoi și să lupt în locul tău. Când povara de a proteja pe ceilalți va fi prea mare, o voi prelua. O vom prelua. Pentru că suntem prieteni! Ești cea mai puternică dintre noi, dar acești tipi nu sunt de neglijat. E rândul tău să stai în spate și să ne lași pe noi să luptăm. Vom proteja lumea asta, te vom proteja pe tine. Îți promit!

Își simte acum sufletul cald. Iar căldura vine de la toți prietenii ei. E atât de puternică încât i se pare că zărește pe chipul adversarilor o umbră, o urmă de teamă. Nu, este sigură. Tot cum este la fel de sigură că s-a înșelat.

Alina PREDA este elevă în clasa a XII-a, la Colegiul Național „Constantin Carabella”, din Târgoviște...

Mihai Robert LUNGU – Un poem

Ieri și azi

Amintiri pe care

Cine și le mai amintește oare

Ale mele amintiri

Pline de rătăcirii și împliniri

Amintiri ce vin

Să mă scoată din scârbiri

Amintiri ce pleacă

Ca să ocolească lumea toată

Totul se schimbă, totul e la fel

Soarele arde puternic

Exact cum o făcea și ieri

Și bate vântul, bate peste noi,

Dar azi cu toții am devenit

Ai noastre copilării eroi.

Amintiri ce rămân

Cu care ne întoarcem în pământ

Amintiri la care jubilez

Și din când în când mai și oftez

Că așa sunt ele amintiri

Cu împliniri, dar și dezamăgiri

Amintiri pe care

Cine și le mai amintește oare...

MIHAI ROBERT LUNGU e un „lungan” de CARABELLA, elev în clasa a XII-a...

Larisa Ioana MILEA – Cugetări libere

A trecut o vreme, ca toate celelalte. Aștept să mai treacă două, trei. Să ajung „matură”... Să pot decide pentru mine având falsa senzație că nu m-am lăsat influențată de factorii externi. Să nu mai sufăr din pricina greșelilor celor ce m-au crescut. Să pot să înțeleg ce înseamnă cu adevărat viața și unde începe și unde se termină lupta pentru „supraviețuire”. Să pătrund vorbele rostite de bunicilor mei, cei ce mi-au conturat o imagine crâncenă despre realitate.

Recent, am început să deschid ochii, dar din cuibul mamei nu se văd toate furnicile care se agită prin și pe lângă mușuroaie. Nu se pot vedea cu claritate mecanismele unei lumi a cărei complexitate mă lasă adeseori absurd de perplexă, iar eu îmi doresc cumplit să analizez algoritmi ei de funcționare. Clipesc din ce în ce mai rar, aprofundez mai bine diferite perspective și apoi mă blamez că am ales să acord atâta atenție detaliilor. Inutil tot încerc să găsesc o explicație fiecărei acțiuni. Comit eforturi zadarnice și îmi place cumplit. Trăiesc o nebunie. Ating apogeul haosului din pură pasiune. Sunt o ciudată care optează pentru o viață chinuită și se simte mulțumită pentru acest fapt că doar cum altfel să fii productiv dacă nu îți crezi impresia că ești.

Da, recunosc că am lăsat indecizia să-mi irosească timpul atât de necesar și încă fac acest lucru. Efectele se resimt puternic, neîncetat, zilnic. Încerc repetitive să mă eliberez, să pot să aleg un drum, un drum al meu, pe care să pot merge cu inima împăcată că am ales corect. Însă, nu putem avea tot ce ne dorim, iar eu nu sunt excepția de la regulă. Las într-un fel destinul să-mi dea șah, doar pentru un moment, căci am pregătită strategia de dinainte să fii lăsat acea vreme să treacă. Refuz să mi se dea mat. Încăpățânată până la cer și înapoi să o scot cumva la capăt îmi permit să am încredere că voi reuși. Indiferent de durată. Sunt dispusă să muncesc și să aștept cât va fi necesar. Poate sunt aiurită, bleagă, mult prea încrezătoare. Fie. Sunt. Si ce dacă? Nu mă costă nimic să fiu. Posibil ca singurul preț să fie reputația. Dar ce poți face cu reputația când ai sufletul gol și cauți cu disperare doar să lași impresii oamenilor? Nimic relevant.

Au să mai treacă vremi, sunt pregătită mai mult ca niciodată.

LARISA IOANA MILEA este elevă în clasa a XI-a, la Colegiul Național „Constantin Carabella”, din Târgoviște...

Daria Grațiela ORBOIU – Să iubim ca niște români!

Luna februarie... Eu o așteptam de mult timp. Oamenii știu să se iubească în cel mai frumos mod posibil, mai ales noi, românii. Majoritatea oamenilor pe care îi cunosc sunt încântați de ziua de 14 februarie, dar eu nu. Eu sunt cum ar trebui să fim toți. Eu sunt îndrăgostită, da, dar de ziua de 24 februarie, ziua care mă face să mă simt o tradiționalistă înăscută.

Dragobetele... Ce zi minunată să îi spui cuiva cât îl iubești, să îi povestești că în fiecare zi îi mulțumești lui Dumnezeu că ți-a făcut cel mai frumos cadou. Iubirea, din punctul meu de vedere, este ca marea: îți poate oferi o călătorie minunată, dar și un adevărat naufragiu.

Eu vreau ca toți să ne iubim, dar mai ales vreau să simțim că până și iubirea noastră e „română”. Simțim de pe acum, în preajma acestei zile, un început în toate! Pământul se trezește la viață, natura renaște. Soarele revarsă de pe acum o căldură mângâietoare, vântul suflă din plămâni săi aer mai cald, sângele își schimbă culoarea, inima – pulsațiile, o mireasmă dulce se-mprăștie pe cărări, chipul blând al primăverii ne zâmbeste, mâinile ei ne mângâie... Seva pomilor mustește, dragostea începe să domine pământul. Zilele devin mai lungi și mai blânde, natura începe să-și arate farmecul. În curând se va îmbrăca în hainele-i frumoase, va da colțul ierbii, copacii vor fi ninși de flori albe.

Miros de început, miros curat, proaspăt, miros de ghiocei, mirosul dragostei...

Pe 24 februarie se iubește. Se iubește în stilul dulce românesc, în cel mai curat și mai intens mod. Hai să iubim și noi ca noi, să iubim ca niște români adevărați ce suntem!

DARIA GRAȚIELA ORBOIU este elevă în clasa a XI-a F, la Colegiul Național „C. CARABELLA”, din Târgoviște...

Cristina ANGHEL – Poezie...

1.Strigăt către fericire

Aș vrea lumii să-i răsară

Ochi la ceafă

Și la tâmpale,

Pentru-a reuși să vadă

Adevărul ce există

În spatele convingerilor ei

Și că în tot acest timp

A fost oarbă.

Aș vrea lumii să îi crească

Noi urechi,

Căci nu aude

Decât propriul glas

Și să-nvețe a asculta

Vocea altcuiva

Și s-o înțeleagă.

Aș vrea lumii să-i apară

Încă-un suflet,

Căci se pare că nu simte

Vibrațiile altor conștiințe

Și-ale altor inimi

Și rănește fericiri.

Aș vrea lumii să îi pese

De-alte lumi.

Aș vrea lumea să se schimbe

Și să-nvețe din trecut,

Să se schimbe-ntr-o grădină

Cultivată cu iubiri

Și flori de crini
Și sufletelor din interior
Să le deseneze aripi.
Aș vrea lumea să zâmbească
Și să-ofere bucurie,
Să învețe a-ntinde mâna
Pentru ajutor
Și să facă totul
Mai ușor.
Aș vrea lumea să-nțeleagă
Că-i formată dintr-atâtea
Mii de alte universuri
Și să le ofere
Timp și spațiu
Să evolueze.
Aș vrea ca lumea să știe
Că esența ei
Se clădește pe secrete,
Priviri și cuvinte,
Sentimente.

2.Ochii lumii

Lume, ce se-ascunde-n ochii tăi?
Ce cuvinte se revarsă

De pe buzele tale mute?
Și ce sânge curge-n vene
Și-n inima ta,
Pe cruce,
Pe spatele durerii altora?
Printre gratii de întunecime,
Se strecoară degetele luminii
Și vor să se agațe de ceva,
Să se elibereze.
Se încleștează de privirea mea
Și mă orbesc,
Iar negrul se transformă în culori.
Mi-aș fi putut imagina oare
Că mai există pete de culoare?
Le-am găsit – se pare –
Ascunse în învâlmășeala de statui.
Lume, ochii tăi nu-s cenușii?
Sunt căprui, sunt schimbători,
Sau negri și mați și închiși cu lacăte?
Poate am să aflu într-o zi...
Îmi simt mâinile umede.
E cerneală, e vopsea?
Sau sunt lacrimile tale, lume,
Strânse-ntr-un pahar
Spart de gânduri?

Cioburile lui s-au îngropat,
Praful s-a amestecat cu ele
Și acum zboară în jurul meu
Și se-așterne
Peste pleoape ude
Și tăcute,
Care astupă cu îndârjire
Strigătul oceanelor,
De teamă că acestea pot seca,
Atinse de vântul din deșert.
Lume, cât de crunte ți-s furtunile?
N-ai putea să le abați din drum
Și să lași nevătămate
Caravanele de călători?
Lume,
Nu ți-e milă
De florile crescute printre ziduri,
Care nu au apă să răsară?
Lume, ce se-ascunde-n ochii tăi
Și pe buzele tale ce acoperă minciuni?
Cât de grea e crucea pe care o porți în spate
Și pe umerii încovoiați
De lipsa inimii tale?
Cât sânge trebuie să mai lase-n urmă
Pașii mei

Pentru-a elibera lumina dintre gratii?

Lume, credeam că tu ai ochi...